Kuin perhosensiipi

Joskus saa kohdata ihmisiä, joilla sielu on aivan pinnassa, vilpittömän avoimena, ja jotka ovat herkkiä kuin perhosensiipi. Tuollaisen sielun edessä tuntee kuin antautuvansa, niin että itseäkin hämmästyttää. Kun ei ole minkäänlaista seinää vastassa toisessa ihmisessä, niin omatkin varustukset murenevat tarpeettomina. Esiin nousee lämmin ihailun ja kunnioituksen tunne: voi kunpa tällaisia olisi enemmän!

Nämä perhosensiipi-ihmiset katsovat läpi esteiden, he näkevät koko maailman ajatukset ja tuntevat mielten liikkeet. Mikä on heidän salaisuutensa? Ovatko he pystyneet säilyttämään lapsenviattomuutensa vai löytäneet sen uudelleen itsetutkiskelun avulla, mieli hiljentyen, kaikkeuden puhetta kuunnellen?

Aikuisihmisenkin on mahdollista olla kuin puhdassydäminen lapsi, joka ei pelkää mitään, ei salaa mitään, ei petä eikä teeskentele. Varustusten purkaminen kaikilla tasoilla on sitä mitä maailma nyt tarvitsee mitä kipeimmin. – Ei, älä tuhahda, että nykypäivänä noin naiivit jäävät vain toisten jalkoihin. Niin tekemällä osoitat oman pelkosi ja luottamuksen puutteen kaikkeuden hyvää ohjausta kohtaan.

* * *

Totta on, että sielun herkkyys voi tänä päivänä johtaa myös vaaroihin ellei se ole tietoisen mielen hallinnassa. Sivilisaatiomme lujat nyrkit osuvat kipeimmin juuri perhosensiipiin. Väkivalta, viettien valta, konekulttuuri, kilpailu ja loputon levottomuus sekoittavat luonnollisuuden. Juurettomuus ja häiriintyneisyys ovat lisääntyneet.

Hallinnassa oleva aito herkkyys suuntaa sielun yhteyden energiatasoille ja antaa tyyntä voimaa. Tuo voima ei ole hyökkäävää tai tuhoavaa, vaan luovaa ja ymmärtävää. Mutta hallitsematon herkkyys, josta puuttuu itsetietoisuus, on kuin otsoniaukko, josta pääsee läpi myös haitallista säteilyä. Se johtaa helposti kärsimykseen, esimerkiksi alkoholismiin tai mielen häiriöihin.

Katselepa seuraavan kerran vaikka sopertavaa pultsaria toisin silmin, älä vain vilkaise vältellen. Näet aran perhosensiiven, joka on jäänyt kovan ympäristön paineisiin. Kaikilla on yhteys toisiinsa, niin että oikeastaan tuo pultsari olet sinä, joka et koskaan hoiperra; hän kantaa sinun – murtumattoman – kuormaa.

Muistan lukeneeni hyvän henkisen ohjeen: ”Palvele ihmisten sieluja, älä heidän persooniaan.” Kaikki me olemme yhtä, jokainen vaikuttaa jokaiseen. Eikä silmiään voi kukaan ummistaa.

* * *

Ikään kuin toisessa äärilaidassa on ihmisiä, joiden sielu on niin monen rautakuoren kätkössä, että siihen on lähes mahdotonta saada yhteyttä. Heissä on seinä vastassa, kova muuri, josta etsien ja kolkutellenkin on vaikea löytää rakoa. Voi kuinka raskasta on kommunikoida sellaisen kanssa. Sielun tason viestit aivan kuin jähmettyvät matkalle.

Mutta silloin ajattelen, että jossain tuolla sisällä on myös sielu. Joskus rautakuoreen särähtää rako, josta valo pääsee sisään, ja perhosensiipi liikahtaa..

Heikki Juutilainen

ULTRA 9/2011